

גרוטאה חלודה

מגג של מיבנה בנמל ביירות, הנתון בידי צה"ל, צילמה ענת טרגוסטי מראה זה, המסמל את המיל"חמה כולה. אל רציף הנמל הגדול קשורה גרוטאה חלודה, שאיש לא טיפל בה כראוי במשך שנים. הבניינים ממול תפוסים בידי חיילי אש"ף, והם מהווים את הקו הצפוני

של ביירות המערבית. המראה מזכיר במיקצת את דרך העצמאות בחיפה, בתקופת המנדט. הבניין הגבוה ביותר, מרחוק, הוא בית המלון הולידיי אין, אחד מסימני הדרך של ביירות המערבית. כל אחד מבתיים אלה עלול להיות למיבצר, אם תיפתח הסתערות כללית על העיר המערבית. מכאן נראית ביירות המערבית כגוש מאסיבי של בניינים.

נוראה: האם יכול לקרות משהו לדויד ור לאנשיו, בשעה שאנחנו פה? האם עלול לקרות להם משהו לפני שנסיק לטלפן למישפחותיהם, כדי למסור את הר"שים שנמסרו לנו?

אנחנו נמצאים כאן בביירות המערבית ממש. מול ליבה של עיר-ההריגה. לפנינו גוש מאסיווי של בניינים — 10, 15, 23 קומות. לכבוש עיר כזאת? מה יהיה המי חיר?

החיילים המהווים את האסימונים בהי מור הזה, נמצאים למטה ואורזים את חפ" ציהם. במכשיר-הקשר התקבלה פקודת-תזוז זה. הנשק היחידתי, נקי ומבריק, חוזר לזל- דה.

אני מנסה לנתח את מצב-הרוח שלהם. זה לא הצבא העליון-כימעט, שפגשתי בו ביום הרביעי של המילחמה, ליד צידון. היום הוא היום הראשון של החודש השלישי של המילחמה, והאנשים האלה, חיילי הצבא הסדיר, אינם נראים כאילו הם צוהלים אלי-קרב. הם ממלאים את חובתם. הרושם הוא של יעילות רבה, של נכונות למלא פי- קודות. לא פחות מזה, אבל גם לא יותר.

הרבה אשליות מלפני חודשיים נעלמו. ויתכן שיש כאן כבוד חדש לאוייב. מדב" רים על "מחבלים" כמו שמדברים על "סור רים". השם איבד את תוכנו. יודעים כי ממול יש חיילים. כל חייל קרבי לומד, כי משך הזמן, לכבד את האוייב שלו.

להימחץ

בין הטנקים

ב וסעים המלון אלכסנדר, כדי לסיים את עבודת-היום על צלחת של חומס לבנוני. נשמעות התפוצצויות. אי-ישם החי לה הפגזה קטנה. מפעם לפעם נשמעים מטוסים. מיקלע מטרטור צרור.

המלון שקט. החזית פגועה. אין זנוגיות בחלונות. פועלים סותמים את החור באספי לט של מיגרש-החניה. כאן התפוצצה לפני

יומיים מכונית-תופת. בדיוק במקום שבו עמדה המכונית שלי לפני חודש.

רק עיתונאים מעטים נותרו במקום. שוב אין זה המקום הרוחש-בוש, שראיתו אז. יתכן כי ההתפוצצות הבריחה את העיתונאים לשכונות רחוקות יותר — או למלון קומודור במערב. אפשר למות בכל מקום. החשיכה יורדת. ואני ממהר הביתה. לי שם קיצור הדרך. אני עולה על שביל- עפר בקירבת החלק הדרומי של הקו. מול

בורג-אלי-בראג'נה. לפני מתנהל לו טאנק, הנראה כענקי, בענן סמיך של עפר. לפתע הוא נעצר, ומתחיל לנסוע אחורה. אני מבקש להימלט ממנו אחורה, והנה בא טאנק שני, בענן של עפר, מן הצד.

לרגע — פאניקה. שני הטנקים אינם יכולים לראות אותנו. אפשר להימחץ כאן בקלות. מבלי להשאיר זכר.

אני מדליק את האורות, והטנק רואה

אותי. ברגע האחרון הוא פונה בצורה חדה הצידה, ועובר על פני בענן.

זוהי החוייה האחרונה שלי באותו יום בעיר-ההריגה — העיר העלולה בכל רגע להיות לתופת של זועזועות.

ליד נמל-התעופה אנחנו פונים דרומה. הקו נשאר מאחרינו. קו חי ונושם. קו המורכב מבני-אדם. בני-אדם שמישהו עלול לגזור עליהם בכל רגע דין מוות, במתן פקודה מטורפת אחת.

כנראה, במילחמה וחוששים עתה להזיזה, מחשש פן ייחשפון לאש חיילי צה"ל או אש"ף. בתחתית התמונה: אוניה השוכבת על צידה במים, אחרי שניזוקה, כנראה, באחת ההפגזות הרבות.

נמל ביירות מראה כללי של הנמל, אוניה אחת קשורה לרציף, אחרת טבועה-למחצה עומדת יאכטה נאה, שבעליה נתפסו, במימי הנמל, מאחוריה